

NAKUPOVĀ•NĀ• - JO, TO NENĀ• MOJE...

PondĀ•lĀ•, 21 kvĀ•ten 2007

MoĀ•ná se to nebude kaĀ•dĵmu líbit, moĀ•ná, Ā•e s tím ti, co má• znají, nebudou souhlasit, ale je to prostĀ• tak, tak proĀ• t Jsem celkem šikovnej, rozumnej a je toho ještĀ• mnohem víc, vo Ā•em se u MĀ• dá bez nadsázky a nejmenšiho uzardĀ•ní Ā•tĵct, Ā•e v tom mám hodnĀ• blízko k všeobecnĀ• uznanĀ•mu oznaĀ•ení významu slova

Co sem tak bĀ•hem doby na sobĀ• vyzozoroval, ale minimálnĀ• stejnĀ• velkej je bohuĀ•el i poĀ•et vĀ•cí, ve kterých vĀ• nevyunikám, nic o nich nevím, nerozumím jim a nebo je neumím. Mezi ty poslednĀ• zmĀ•ný jednoznaĀ•nĀ• patĀ•í – pr bych to nepĀ•iznal – N A K U P O V Ā N Ī. Povím vám teĀ•, jak jsem kupoval VSTUPENKU NA HOKEJ ĀCESSR- SSSF a taky trochu o tehdeši politické situaci v zemi, v naši vesnici a ještĀ• malinko i o hokeji: KdyĀ• Rudí hoši ze Sparty s KvašĀ•ákem, Jurkaninem, Maškem a Bohoušem Veselým vykopali opĀ•t po roĀ•ní pĀ•estávce zase titul ligovĵho mistra a stali se tak na dlouhou dobu posledním Ā•eským fotbalovĵm mistrem v bývalém Ā•eskoslovensku, bylo to krátce po tom, co hrdý Albion koneĀ•nĀ• získal zlatou sošku bohynĀ• Niké na pĀ•íš Ā•tyĀ•mi roky do úschovy. A tam nĀ•kde, na mistrovství svĀ•ta, pĀ•i zápase KanárkĀ• s muĀ•stvem Ā•erné perly - Eusébio o Silva Ferreiry v základní skupinĀ•, ze které – jaká hrĀ•za - Kanárci vĀ•bec nepostoupili, se ve mnĀ• ten sportovní duch fanouška probudil.

Od té doby jsem zaĀ•al sledovat všechny sporty v televizi i rozhlasu, Ā•ist zadní stranu deníku Práce, který jsme odebírali doma, pozdĀ•ji pak Lidové demokracie, ke které jsme se Ā•irou náhodou dostali po nĀ•kolika letech tak, Ā•e nám známá pošĀ•ka prozradila, Ā•e se právĀ• uvolnil JEDEN výtisk u nich na poštĀ•, protoĀ•e zemĀ•el pán, co jej odebíral. Né, vĀ•bec jste se nepĀ•ehlĀ•li VY mladí, co jste tu povedenou dobu nezaĀ•ili. Všechny celostátní noviny mimo Rudého práva má•li daný NEPĀ•EKROĀ•ITELNĀ• limit a tak spiklenci, co si nechtĀ•li umazet ruce od rudé barvy (krve nevinných obĀ•tí bolševického budování komunismu) tj. dnešního Práva, si museli pĀ•knĀ• poĀ•kat ve frontĀ•, aĀ• nĀ•kdo zemĀ•me. Bylo to vlastnĀ• veliké štĀ•stí, Ā•e se ten fanou duh ve mnĀ• probudil právĀ• vĀ•as. ProtoĀ•e ZOH v Grenoblu '68 byly co nevidĀ•t a tím pádem i památný hokejovĵ zápas 5: s Rusama, který bych fakt nerad nemĀ•l dneska ve své pamĀ•ti. Ta zdviĀ•ená hokejka pana Golonky, co s ní pak v eufórii mlĀ• o led, kdyĀ• klouĀ•e po bĀ•mše na konci zápasu, je nezapomenutelná. A pak následovaly stejnĀ• dramatické zápasy ve Stokholmu v '69 po okupaci (osvobození od kontrarevoluce) spĀ•átenými vojsky Waršavské smlouvy v srpnu '68. Tu závorku jsem tam pĀ•idal podle toho, jaký máte kdo svĀ•tový názor na tyhle události. Aby si kaĀ•dĵ mohl vybrat a nemusel tak tohle povedený vyprávĀ•ní pĀ•edĀ•asnĀ• – Ā•istĀ• z ideologického dĀ•vodu – opustit by bylo nepochybnĀ• chybnĀ• rozhodnutí … Ā•uĀ• si myslíme o dĀ•vodech „globálního oteplování ZemĀ• &ld Ā•i lépe globálních klimatických zmĀ•n cokoliv - jestli to je fakt, Ā•i je to jenom módní spekulace velké Ā•ásti vĀ•deckých autorit (podporovaná tzv. ekologickými organizacemi, placenými bĀ•hví kým), zaloĀ•ená na pyšném pĀ•edpokladu mnoha jedincĀ• o nepochybnitelném vlivu lidské Ā•innosti na naši planetu co se poĀ•así týká (podepĀ•enou ovšem statisticky pĀ•íliš krátkou Ā•íselnou Ā•madou mĀ•Ā•ení a pozorování na náhodnĀ• vybraných, pro lidi pĀ•ístupných v místech, která podle má• asi nemohou objektivnĀ• dodat potĀ•ebné informace pro seriózní analýzu, jak to je doopravdy) - nevyvrátitelným zĀ•stává, Ā•e za mĵch dĀ•tských let mrzlo celou zimu. A sníh byl taky poĀ•ád, protoĀ•e jsme ho museli skoro neustále z ledu na rybníce odhrabávat a byla to nĀ•kdy poĀ•ádná fuška. Tenkrát jsme má•li u nás ve vsi kaĀ•dou zimu postavené mantinely na rybníce uprostĀ•ed vesnice na návsi a náš hokejovej tým byl vyhlášenej

po celĵm okrese. A všechno domácí borci a odchovanci. Jednou dvakrát za zimu - jako vrchol sezóny - se hrĀ• pĀ•átskej maĀ•s „MĀ•stem“, vlastnĀ• místní derby. HoraĀ•Ā•ovice hrĀ•ly o tĀ•idu, moĀ•ná o dvĀ• výš okresním pĀ•eborem, ale tyhle zápasy nikdy nemĀ•ly jasného vítĀ•ze. Celá vesnice povzbuzovala a i krmení v kravĀ•v tu dobu muselo poĀ•kat … Jednou, ke konci zápasu, vjel soupeĀ•Ā•v útoĀ•ník – podle nás, místních divákĀ•, schvĀ•lnĀ• - do našeho brankĀ•e a zranil ho na hlavĀ•. BrankĀ•ský pĀ•ilby s drĀ•nou síĀ•kou na obliĀ•ejí v tý d Ā•ekaly ještĀ• pĀ•knejch pár let na svĀ•j objev. RozhodĀ•i musel preventivnĀ• zápas ukonĀ•it o pár minut dĀ•ív, aby pĀ•edešel veĀ•ejnĵmu lynĀ•i nejdĀ•ív zmĀ•nýho útoĀ•níka, ale zanedlouho pak i jeho mámy, co ho brĀ•ila a posl celého hokejovĵho muĀ•stva, urychlenĀ• opouštĀ•jícího autobusem místo dĀ•je stylem „vítr z hor“. A to pĀ•itom urĀ•itĀ• ještĀ• nikdo z pĀ•itomných nemĀ•l nejmenši ponĀ•tí o tom, Ā•e zmĀ•nku o tomto specifickém ústupu uĀ• právĀ• nĀ•kde objevili v dĀ•evĀ•né bednĀ• pánové Dr. Velebný – Hedvábný, Šebánek a SvĀ•rák kdesi v LiptákovĀ•. Tak, takové to tehdy bývalo u nás v Tejnici, na rybníce Dolejšáku, zápasy … KdyĀ• jsem se koneĀ•nĀ•, pĀ•mĵes výuĀ•ní list a tedy znalost (jako jediný ze tĀ•ídy) jmĀ•na pĀ•edsedy naši vlády – soudru Štrougala - zpracoval na strojní pĀ•myslovku, dostali jsme za tĀ•ídního doslova sportovního fanatika. Hned na zaĀ•átku školního roku se pĀ•ed námi vytasil s dokonalým seznamem všech zajímavých a dĀ•leĀ•itých zápasĀ•, co se hokeje a fotbalu týká, na celej školní rok. Aby tak mohl sprĀ•vnĀ• prokombinovat nejlepši termíny na odborné exkurze do pĀ•myslových podnikĀ•, na veletrhy a pĀ•ípadnĀ• i kulturní, spoleĀ•ensky angaĀ•ované výst Ā•ehoĀ• se dalo zároveĀ• i kupodivu vyuĀ•it pro návštĀ•vu sportovních utkání, zejména státní reprezentace … tak jsem se jednoho zimního dne ocitnul v podveĀ•er v Praze pĀ•ed Sportovní halou. Pravidlo znĀ•lo, Ā•e po exkurzi má kaĀ• volný program aĀ• do pĀ• hodiny po skonĀ•ení sportovního klání, které se - Ā•istĀ• náhodou v ten den, poblíĀ• zaparkovanĀ• autobusu - hrĀ•lo. U zápasĀ•, o nĀ•Ā• byl velký zájem a vstupenek bylo málo, má•l tĀ•ídní vĀ•dycky nĀ•jakým zpĀ•sobem do vstupenku pro sebe z pĀ•edprodeje zajištĀ•nou a tak sehnat si ji pĀ•ed zápasem bylo jen a jen na kaĀ•dĵm z nás. Pro našeho tĀ•ídního to byl zároveĀ• test dĀ•vtipu a inteligence kaĀ•dĵho jednotlivce, jak je kdo vynalézavĵ a šikovný. To má•lo pĀ•ímou souvislost na jeho rozhodování, na jakou stranu se pĀ•ikloní v pĀ•ípadĀ•, Ā•e vaš pĀ•mĀ•rnĀ• známka pĀ•ed klasifikací z nĀ•kterého jeho pĀ•edmĀ•tu byla mezi. ProtoĀ•e tĀ•ídní v autobuse po zápase jed namátkovĀ• s námi probíral právĀ• odehranĀ• zápas, lehce zjistil, Ā•e to nedej boĀ•e nĀ•koho snad dokonce ani nezajímalo a nebyl tam nebo se tam nedokázal dostat. TakĀ•e, lhát a vymĵšlet si se nikomu rozhodnĀ• nevyplatilo. PĀ•istiĀ•enĵ student by to pak nemĀ•l bĀ•hem roku vĀ•bec lehlé a tak se stali sportovními fanoušky i dĀ•íve absolutní ignoranti na tento chlapský druh zábavy. Hokej našich s Rusama zaĀ•inal uĀ• za 20 minut a já byl ještĀ• poĀ•ád pĀ•mĀ• halou. A nikde uĀ• ani noha. NešĀ•astnĀ• jsem vyhlíĀ•el pĀ•ekupníky, kteĀ•mí tu pĀ•ece nĀ•kde – alespoĀ•

– musí nabízet ty černý předražené vstupenky, ale nikde nikdo. Tak už je vyprodali i oni. A najednou, ze vzdáleného rohu napřes venkovní plochu, přichází stejný mladý kluk jako já. Srdce se mi rozbušilo očekáváním. Snad je vekslák s alespoň dvěma vstupenkama. Ještě ani nedošel a už jsem na něj vystartoval, jestli nemá dva lístky na hokej na dnešek. Má! A za kolik byly? – pokračuju v rychlém výslechu. „Za osmdesát jeden.“ odpovídá kluk. „Za 180, bereš?“ – „nežtrácím aktivitu, hraju nátlakovou hru.“ „Za voba?“ „ptá se zkoumavým hlasem.“ „Né!!!“ – „Za jeden, samo, ale chci dva. Ještě pro kámoše,“ – „nepřestávám dotírat.“ „Tak jo,“ slyším, když vyndává dvě takto oceněné vstupenky. Podávám mu 4 kila a říkám – „to nech bejt,“ když se sčepuje, aby mi vrátil nazpátek. Díky mému aktivnímu přístupu je cesta na zápas volná ani ne za 5 minut po našem setkání. Tak se s našima vekslákama tady v Praze obchoduje jedna báseň, pochvaluju si. Ještě, že se tu objevil. Kluk urychleně odchází, ještě se otáčí a já mu kynu na pozdrav. Díky, máš to u mě. Přichází kolega, spolužák, co vyhlížel podobného spasitele pár desítek metrů opodál. Z dálky vidím uzavíraný obchod a tak se jenom ujišťuje – „máš?“ – „Jó, mám, jedna za dvě kila. Možná chtěl víc, ale nakonec mu stačily,“ – „dodávám esvůdív“. Oba si kontrolujeme své lístky. Jsou skutečně na dnešní zápas, včetně je v pořádku. Nenapálil nás. Sedíme až pod střešou, v rohu, možná tětina plochy je špatně vidět. U bližšího mantinelu a taky které rohy. Hokej je dšná ba. Na mužstva ze socialistických zemí co neuvěřitelného. Prohráváme o gól a led je zasypaný vodpádkama. Když hrajou hymnu vítězů, píská celá hala. Tak, že není vůbec nic slyšet. Moc zajímavější! Doma to vyprávím a světe div se, NIC Z TOHO v televizním vysílání nebylo! Žádný zvěsilý rvačky, jenom vyloučení, žádné písčot přímí hymny! Netuší, že má Československá televize už tak dokonalé mikrofony, co snímají jenom ten společensky vhodné zvuk a hluk nepřijatelný, jako je nevkusný písčot přímí hymny SSSR, není vůbec zaregistrovaný! To jsou věci. Inu, je vidět, že VTR (vědeckotechnická revoluce), měkněme tak v r. 1975, v plném proudu. Po nějakém se si uvědomuju, co vlastně za vola, že jsem dal takový prachy za ty vstupenky. Ten – mnou považované vekslák – přece nevědomně koukal, když jsem mu k těm osmi přtkám přidal ještě kilo a zaokrouhlil to rovnou na kila dvě za Vždyť von tam nepřeslapoval a nenabízel je jako překupník. On ke mně spáchal, protože se jich potřeboval z jakýhůdodu zbavit a byl věšnej, že našel kupce. Možná by je dal i se slevou, za desát nebo i padesát za jednu. A já mu místo smlouvání nabíd rovnou víc jak dvojnásobek. Ještě, že to neví spolužák. Ten by mně dal! Nojo, vesnickej ve velkoměstě – ale co, mohlo to dopadnout i hšně – Není nad to, klově obchodního ducha v krvi, není-liž pravda? Toulavej, Plzeň